

Tugen valgtes, idet Pøvlsen havde 31, Tugen 27, Schönheyder 10 og Værtelsen 8 Stemmer.

Man gif altsaa til et hundet Valg mellem Pøvlsen og Tugen, hvorved der blev afgivet 76 Stemmesedler, men deraf vare 2 blanke; der var altsaa 74 gyldige Stemmesedler. Valgt blev Tugen med 49 Stemmer (Pøvlsen 25 Stemmer.)

Man gif derpaa til den næste Sag paa Dagsordenen, som var Første Behandling af Udkast til Lov angaaende Eftergivelse af en Gjelb, som Sæby Kjøbstads Commune og Havnekasse skylder til Statskassen. (Lovudkastet findes i Tillæg A., Sp. 863 ff.)

N. Jensen: Det Lovforslag, som her foreligger til Behandling, giver et meget sørgeligt Indblik i den Maade, hvorpaa vore offentlige Arbejder ledes. Saaledes som Motiverne til dette Lovudkast vise, har der i en lang Række af Aar, navnlig fra Begyndelsen af dette Aarhundrede, Tid efter anden været givet Sæby Commune Laan til at forbedre dens Havn. Disse Laan vare indtil Finantsaaret 1857—58 omtrent 7,500 Rdl.; men i det nævnte Aar blev der af Rigsdagen bevilget 20,000 Rdl., og i Finantsaaret 1860—61 blev der hertil yderligere bevilget 30,000 Rdl. Disse Summer, med de Renter, som i Tidens Løb ere løbne paa, andrage nu, med Fradrag af de Afbetalinger, som Communen har gjort, et Beløb af omtrent 64,000 Rb., som her foreslaaes eftergivet Sæby Commune. Naar man nu seer, hvad Staten har opnaaet for disse 64,000 Rb., saa vil det vise sig at være mindre end Intet. Det oplyses nemlig i Motiverne, at „i Mundingen af den ved Sæby udløbende Aa kunde Vaade søge ind og finde Lø, selv forinden der var truffet nogen Foranstaltning til Skibsfartens Fremme“. Altsaa, forinden der var gjort Nogetsomhelst, kunde Vaade løbe ind og finde Lø. Men man anfaae ikke Aaen i dens oprindelige Tilstand for længere, at tilfredsstille de voksende Krav, og derfor begyndte man at arbejde paa at naae dette Maal. Disse Krav

bleve nu forsaavidt tilfredsstillede, at man i 1844 bragte det til, at Vaadehavnen blev istand til at modtage mindre Fartøier. Dette var i 1844. Siden den Tid har Rigsdagen bevilget omtrent 50,000 Rb., og man er nu kommen saa vidt, at Dybden af Havnen, der skulde være 8 Fod, nu kun er 2 à 3 Fod, og Tilstanden er den, at „de i Byen hjemmehørende Tisserbaade kun med stor Vanskelighed kunne arbejde sig igjennem Havnen, og ere paa Grund af den store Uro i Samme udsatte for at forlise, naar de løbe ind ad Havnemundingen“. Nu er man altsaa ved Anvendelsen af disse uhyre Summer kommen saavidt, at Vaade, der, forinden man tog fat paa Havnearbejdet, kunde finde Lø og Beskyttelse mod Uveiret, nu ere udsatte for at forlise paa Grund af den urolige Strømning, man har fremkaldt, og de staae, som man seer, ogsaa Fare for at løbe paa Grund, da der kun er 2 à 3 Fod Vand i Havnen. Seg kan ikke ret forstaae, hvorledes den høitagtede Indenrigsminister har kunnet fremlægge et Lovudkast som dette, uden at underkaste hele denne Sag en ganske anden og dyberegaaende Undersøgelse end han har anstillet af, hvilke Aarsagerne have været til det hyerst uheldige Udbytte af Statens Bevillinger. Den høitærede Indenrigsminister oplyser i Motiverne, at Communen ikke vil være istand til at betale enten Renter eller Afdrag paa sin store Gjelb, og som Grund for denne Mening fremsætter den ærede Minister den Betragtning, at medens 3 af Skatteyderne bare en Syvendedeel af de efter Formue og Velighed paalagte Portioner, vare 105 af de 259 Skatteydere ansatte til den mindste Portion eller en Brøkdeel af den. Men den Omstændighed, at 3 Mænd bare en Syvendedeel af Byens Skatter, oplyser jo aldeles Intet angaaende disse Mænds og Byens Skatteevne; thi for at forstaae, hvad det vil sige, at disse 3 Mænd udrede en Syvendedeel, maa man jo see hen til, hvilken Skatteevne disse 3 Mænd have; og for at see, hvad det vil sige, at 105 af Byens 259 Skatteydere vare ansatte til den mindste Portion eller en Brøkdeel af den — det er, i Forbigaaende sagt, en besynderlig Forflaring —, maatte man have at vide, hvorledes disse Skatteyders Skatteevne var; men dette oplyses aldeles ikke.